

Kamarádky kouzelných zvířátek

Výpomoc
Matyldy Fuflíkové

Kamarádky kouzelných zvířátek 6: Výpomoc Matyldy Fuflíkové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Daisy Meadowsová
Kamarádky kouzelných zvířátek 6:
Výpomoc Matyldy Fuflíkové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

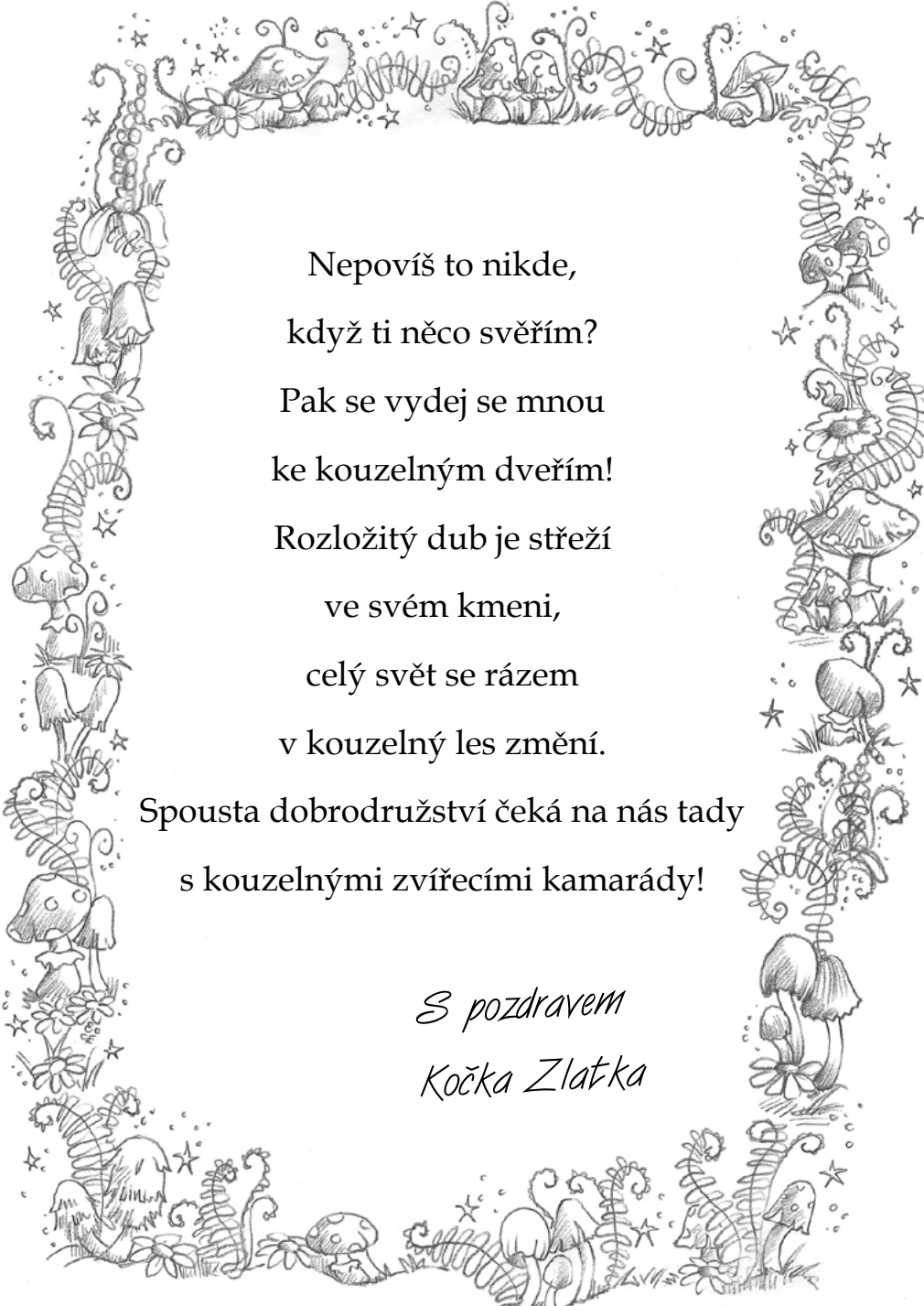
Zvláštní poděkování Valerii Wildingové

Výpomoc
Matyldy Fuflíkové

Mapa lesa Přátelství

Nepovíš to nikde,
když ti něco svěřím?
Pak se vydej se mnou
ke kouzelným dveřím!
Rozložitý dub je střeží
ve svém kmeni,
celý svět se rázem
v kouzelný les změní.

Spousta dobrodružství čeká na nás tady
s kouzelnými zvířecími kamarády!

*S pozdravem
Kočka Zlatka*

Obsah

1. KAPITOLA – <i>Ptáček v nouzi</i>	9
2. KAPITOLA – <i>Strašlivá rýma</i>	21
3. KAPITOLA – <i>Grizelda opět útočí</i>	37
4. KAPITOLA – <i>Zkázonosné pletení</i>	47
5. KAPITOLA – <i>Patrik Krunýř</i>	61
6. KAPITOLA – <i>Barvošpión</i>	73
7. KAPITOLA – <i>Lék pro Káti</i>	83
8. KAPITOLA – <i>Čas na oslavu!</i>	93

1. KAPITOLA

Ptáček v nouzi

Jola Formanová ukázala k ostrůvku kopretin na kraji zahrady: „Podívej!“ oslovila svou nejlepší kamarádku Lilku Hartlovou. „Něco se tam hýbe!“

Šly se tam podívat. Mezi kopretinami našly malé mládě vrabčáka, které se snažilo mávat drobounkými křidélky.

„Ale ne,“ zaúpěla Lilka. „Myslím, že je zraněný.“

Nad kopretinami se tyčil strom. Jola se podívala vzhůru a uviděla hnízdo. „To se nedivím,“ řekla. „Podívej, z jaké výšky spadl.“

Lilka vyskočila na nohy. „Mamka s taťkou budou vědět, co dělat. Neboj se, vrabčáčku – já ti seženu pomoc!“

Odběhla a vrátila se za pár minut v doprovodu svého tatínka. Pan Hartl nesl krabici od bot.

„Na malá divoká zvířátka je obvyčejně nejlepší nesahat,“ řekl pan Hartl, když

opatrně ukládal vrabce do krabice, „ale udělaly jste dobře, že jste mě zavolaly. Tenhle ptáček rozhodně potřebuje pomoci.“

Lilka s Jolou vykročily za panem Hartlem, který se s krabicí vracel zpátky k domu. Jola běžela napřed, aby podržela otevřenou

branku k Lilce na zahradu. Uprostřed stála velická stodola obklopená různými budkami a přístřešky, které obývali králíci, ježci, prasátka a želvy. Byla to záchranná stanice pro zvířátka Pomocná tlapka, kterou vedli Lilčini rodiče. Všechna ta zvířátka byla nějak zraněná nebo nemocná a Lilka s Jolou se o ně při léčení moc rády pomáhaly starat.

Vešly do stodoly. Po kotci se honila dvě liščí mlád'ata, která se právě snažila navzájem chytit za huňatý ocas. Paní Hartlová jim za jejich vydatného kníkání a ňafání plnila misky krmením. „Ahoj, holky!“ pozdravila. „Copak to máte v té krabici?“

„Zraněné ptáče,“ odpověděla Lilka.

„Myslíš, že bude v pořádku?“

Paní Hartlová vrabce opatrně prohlédla, zkontrolovala mu nožky i křídla. „Dobrá zpráva!“ řekla nakonec. „Je to jen malý výron.“

„Jako když jsem si podvrtla kotník?“ zeptala se Jola.

„Přesně tak! Tenhle chlapeček si jen potřebuje pár dní odpočinout ve voliére,“ řekla

paní Hartlová. „Dejte ho do budky a já ho přijdu později zkontrolovat.“

Lilka a Jola vyšly ven do voliéry, což byl takový velikánský hranatý stan vyrobený ze síťoviny. Byl dost velký, aby v něm ptáci mohli poletovat, když se uzdravovali. Právě teď se tu zotavoval mladý kos, jeden drozd a dvojice skřehotavých mlád'at špačka.

Uložily vrabčáčka do útulné

ptačí budky. Zavrtal

se do měkkého

sena na dně

a ospale přivřel

malá černá očka.

„Brzy se uzdrav,“ zašeptala Lilka.

Když zavřely dvířka voliéry, cosi zaujalo Jolin pohled. Ze živého plotu vylézala nádherná zlatavá kočka.

„Zlatko!“ zvolala.

Zlatka byla jejich velmi zvláštní kamarádka. Žila v kouzelném světě jménem les Přátelství a už tam vzala dívky s sebou na mnoho úžasných dobrodružství. Lilka a Jola se stihly spřátelit se spoustou zvířátek, která žila v lese v malých chaloupkách, na člunech, dokonce ve větrném mlýně. Ale nejlepší na tom všem bylo, že tamní zvířátka uměla mluvit!

Zlatka mňoukla a odběhla pryč. Ohlédla se, mňoukla znovu a přiblížila se k potůčku Bystřině na spodním konci zahrady.

„To je divné,“ zavrtěla hlavou Lilka.

„Obvykle tolik nespěchá. Asi chce být zpátky v lese Přátelství co nejdříve!“

Rozběhly se za ní. Zlatčina srst se třpytila v slunečním světle, když přeskakovala přes nášlapné kameny v potoce a uháněla přes Pestrou louku.

„Běží hrozně rychle!“ oddechovala Jola a ještě přidala na tempu, aby kočce stačila.

„Grizelda určitě zase něco chystá!“

